

VÝ ŘÍŠE

ROMAN BUREŠ



RISE

ROMAN BUREŠ



ŘÍSE

ROMAN BUREŠ



Copyright © Roman Bureš, 2020

Illustrations and Drawing © Žaneta Kortusová, 2020

Cover Art © Lukáš Tuma, 2020

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2020

ISBN 978-80-7557-246-2 (print)

ISBN 978-80-7557-852-5 (ePub)

ISBN 978-80-7557-853-2 (mobi)

ISBN 978-80-7557-854-9 (pdf)

*Poděkování dlužím Janě Jůzlové.
Nebýt její trpělivosti a nemilosrdné kritiky,
vyšla by tahle kniha v mnohem horší verzi.
Pokud vůbec...*

Je to trochu i její kniha.



Velkoněmecká říše



Protektoráty Velkoněmecké říše



Státy s fašistickou diktaturou



Itálie



Protektoráty Itálie



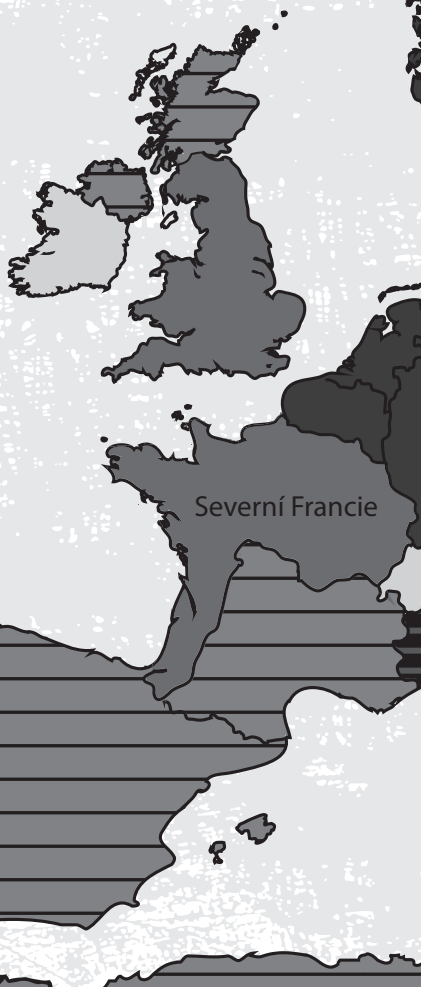
Rusko



Demokratické státy

1 Protektorát Čechy

2 Protektorát Morava





Rusko

ZEĎ

Protectorát
Ostland

Moskevský
protektorát

Ukrajinský
protektorát

1

2

Kaukasus

ČÁST PRVNÍ

ŘÍŠE

Wikipedia, 2020

Německá Zed'

Stavba německé Zdi pod názvem Hitlerův val začala v létě 1945, na konci druhé světové války.

Jedná se o systém betonového opevnění s celkovou délkou 3300 km. Na severu začíná u Ladožského jezera, ze západu obíhá ruiny Moskvy a její poslední třetina kopíruje tok Volhy. Zed' končí na březích Kaspického moře. Na výšku měří od 18 do 31 metrů.

Navěky měla oddělit Rusko od Velkoněmecké říše a zbytku Evropy.

Dnes je Zed' na mnoha místech proražena, na její údržbu nejsou prostředky ani vůle, stovky kilometrů jsou uzavřeny a chátrají. Nejzachovalejší část se nachází u města Petrohrad (dříve Leningrad či Hitlerburg), kde je vítanou turistickou atrakcí a současně připomínkou nejtemnějšího období Evropy.

1

léto 1979

Skrze prkenné stěny prosvítaly pruhy zlatých paprsků, v jejichž záři vířily částečky prachu. Ve stodole bylo dusno a horko. Nic z toho však Alexandr nevnímal. Ani pot stékající po zádech, ani stébla slámy přilepená na kůži. Jediné, čemu se jeho smysly dokázaly věnovat, bylo nahé tělo pod ním. Elena si ho prohlížela s pobaveným výrazem, palcem mu setřela pot z tváře. Ležel mezi jejími bělostnými stehny a těžce oddychoval. Jak dlouho o tomhle snil...

„Nebylo to špatné,“ řekla něžně.

Ne, nebylo to špatné. Bylo to úchvatné! První milování překonalo jakékoli Alexandrovo očekávání! Nechápal, proč se lidi tváří, jako by tenhle zázrak neexistoval. Proč se o něm nepřednáší v kostele... Pokud tohle chybí v ráji, raději půjde do pekla.

Prohlížel si dívku zbavenou všech svých tajemství a snažil se zklidnit dech. Medailonek, který jí ležel mezi prsy, mu házel prasátka do očí. Její kaštanové vlasy ležely rozprostřené na slámě.

Cítil, že se opět začíná vzrušovat.

Cítila to i ona. Usmála se: „Ale? Pán chce ještě?“

Ano, to tedy chce.

„Musím jít, Alexi. Táta se po mně bude shánět.“ Elena se jemně, ale neúprosně vymanila.

„Počkej,“ vydechl. „Kdy tě uvidím?“

„Myslíš takhle?“ zeptala se a nahá udělala pukrle.

Alex se vyhrabal na nohy a přistoupil k ní. Dnes se mu otevřel svět dosud opředěný mýty. Každé gesto, každý její dotek byl nyní nový a vzrušující.

„Hele, přestaň do mě štouchat,“ zasmála se a ukazováčkem mu cvrnkla do pulzujícího penisu.

„Miluju tě,“ plácl neuváženě.

„Sašo, neblbni...“

Nesnášel, když mu někdo říkal Sašo. Elena na sebe natáhla spodničku a zakryla ten božský výhled.

„Tak kdy se uvidíme?“

Oblékla si halenku. Podívala se mu do očí a opět se začínala uculovat. Pak očima sjela níž.

„No, takhle tě nemůžu nechat dlouho, že jo?“

„Večer?“

„Táta mě nepustí...“

„Když přijdeš, ukážu ti kouzlo,“ vyhrkl.

„To jsi mi už ukázal,“ zasmála se a navlékala se do sukně.

„Myslím *skutečné* kouzlo.“ Alexandr se snažil, aby to znělo tajemně.

Možná se mu to podařilo, protože k němu vzhledla s novým zájmem.

„Tak mi ho ukaž hned a já možná večer ukážu nějaké tobě,“ vyzvala ho a trochu si rozevřela halenku, která ještě nebyla zašněrovaná.

Podíval se na její medailonek blýskající se ve výstřihu.

Ještě nikdy to před nikým neudělal. Věděl, že se dopouští neodpustitelné hlouposti, ale prostě si nedokázal pomoci. Právě totiž nepřemýšlel mozkiem...

Medailonek se začal zvedat. Koženou šňůrku, na které byl pověšen, táhl za sebou jako balon kotvící lana. Eleně se rozšířily oči a trochu poklesla její nádherná bradička. Sledovala medailonek, který se zastavil ve vzduchu před jejíma očima.

„Ty jsi muťák...“, špitla. Strnula, jako by se bála, že se při sebemenším pohybu na šňůrce uškrtí.

Při pohledu na její zděšený výraz najednou Alexandr vystřízlivěl. Pomalu medailonek spustil zpátky mezi její prsa.

Elena dál stála a zírala s pootevřenou pusou. Alexandrovo vzrušení bylo to tam.

„Nechtěl jsem tě vylekat,“ zašeptal. „Hele, prosím tě... neříkej to nikde.“

Dívka zamrkala a zhluboka se nadechla, jako by celou dobu zadržovala dech.

„Neřekneš to, vid’?“ škemral Alexandr.

Elena se k němu přitiskla. „Strašně jsi mě vzrušil,“ zašeptala a dole ho vzala do dlaně. „Zítřa večer budete za stodolou. Oba dva.“

Políbila ho na tvář a odšustila slámou k východu.

2

Nebylo to dobré pole, leželo ve stráni a kameny na něm snad rašily. Rok leželo ladem a připravit ho na podzimní setbu dalo práci, výhled do údolí tu dřinu alespoň částečně odčinil. Klára seděla pod stromem a opírala se o kmen, zakusovala chléb s marmeládou a kochala se pohledem na Malinovku. Shluk domků z vepřovic, z jejichž komínů stoupaly

proužky kouře. Náměstíčko, kde se konaly jarmarky a slavnosti, a kde rychtář vykonával spravedlnost. Na protějším kopci dřevěný kostelík s dvojitým pravoslavným křížem na vrcholu cibulovité bání.

Kdyby Bůh přece jen existoval, ráda by mu zakroutila krkem. Do jeho blahosklonné vousaté tváře by při tom ječela, proč nečinně přihlížel všem těm hrůzám... Nevěřila v něj, nemohla si však dovolit vynechat jediné svaté přijímání. Byla přivandrovalec, navíc žena, která se po smrti manžela odmítala znovu vdát. Kdo to kdy viděl, aby se sama starala o hospodářství? Aby vychovávala syna bez otce.

Když jsme u toho, kde se Alexandr fláká?

Své ranní povinnosti sice splnil, ale měl se ukázat v poledne. Zvon na protějším kopci přitom odzvonil před dobrou půlhodinou. Poslední dobou byl nějaký roztěkaný. Klára měla podezření, že se zamiloval.

Snad nebude po svém otci – ochotný zahodit pro ženskou celou budoucnost.

Valach Vojtíšek ji štouchl čumákem do ramene. Už se napásl a nejradši by šel domů.

„Přítelíčku, ještě budeme orat,“ pohladila ho po čumáku.

Kůň smutně svěsil hlavu, jako by jí rozuměl. Jezdit se na něm moc nedalo, měl jen jedno oko, to druhé mu vůbec nenarostlo. Tady za Zdí to nebylo nic zvláštního, Klára už viděla horší anomálie.

Vojtíšek otočil hlavu k vesnici a zafrkal. Do svahu se klátil Alex. Za poslední dva roky se strašně vytáhl. Už byl vysoký jako jeho otec, po kterém zdědil i nordické rysy a světlé vlasy. Vypadal starší než na svých sedmnáct.

„Ahoj, mami,“ řekl česky.

Samozřejmě mluvil plynule rusky, a protože zde vyrůstal, na rozdíl od Kláry neměl žádný přízvuk. Naučila ho však i němčinu a češtinu, kterou spolu mluvili jen v soukromí, snažila se tak zachovat mrtvý jazyk dávno mrtvého národa.

„No nazdar,“ usmála se, přestože by se měla mračit. „Nemáš náhodou zpoždění?“

To, že ji o půl hlavy převyšoval, neznamenalo, že se o něj přestane bát. Hrůzu jí naháněli knížecí verbíři, a hlavně lovci otroků z východu.

„Já vím, promiň,“ omlouval se a prsty si z čela odhodil přerostlou patku. To světácké gesto se stalo v poslední době neoddělitelnou

součástí jeho osobnosti. „Byl jsem s klukama,“ zahučel a pohladil Vojtíška po šíji.

„Jo s klukama?“ dobírala si ho.

„No jasně, s Denisem...“

Byl po otci – čím víc se snažil lhát, tím hůře mu to šlo. Navíc zrudl jako rajče. Podle Kláry měl za sebou nějakou novou sexuální zkušenost.

Přiřítit se Švejk a ocasem velkým jako kormidlo máchal do stran.

„Nazdar zvíře!“ drbal ho Alex. Veliký ovčák na něj skákal a hrozilo, že ho povalí.

„Doufám, že to zdržení stálo za to, protože tě tu čeká kus práce.“

„V pohodě, mami. Odpočívej, my to s Vojtíškem dorazíme,“ usmíval se jako největší bohém a klátivou chůzí odváděl valacha.

Je v tom ženská, konstatovala v duchu Klára. *Jen doufám, že ji nepřivede do jiného stavu.*

Měla by si s ním promluvit. Za Zdí však nic jako prezervativy neexistovalo, a představa, že by mu vysvětlovala princip přerušované soulože, jí naháněla hrůzu.

3

Nočním lesem se rozléhalo vzdálené vytí vlků. Temné břehy řeky se strmě zvedaly do skalnatého ostrohu. Vládla téměř dokonalá tma. Čtyřem mužům v gumovém člunu to naprosto vyhovovalo. Veslovali velmi tiše a člun neslyšně klouzal po černé hladině. S nasazenými noktovizory propátrávali okolí a snažili se zorientovat v nazelenalém světě.

Poručík Joe Kowalski na přídi naznačil směr a člun se stočil ke břehu. Muži ho vynesli na kamenitou pláž a pečlivě zakryli větvemi. Na záda si hodili dvacetikilové batohy, Miller z vodotěsného pouzdra vybalil odstřelovačskou pušku. Kowalski se kývnutím ujistil, že mohou vyrazit. Čtyři muži v maskáčích bez označení se tiše vydali do severského pralesa, kterému vládly stíny monstrózních kmenů.

Mezi Spojenými státy a Velkoněmeckou říší sice vládl mír, nacházeli se však hluboko v území spadajícím do sféry německého vlivu a podle mezinárodních úmluv tu neměli co dělat. Pokud by je Rusové chytili a předali Němcům, americká vláda by své vojáky zapřela a Kowalského muže by čekal

nepříjemný výslech z rukou gestapa. Proto mohli tuto práci dělat jen *Tuleni*.

Muži vystoupali na kamenný ostroh a po jeho vrcholu se vydali na sever. Kowalskému občas ve sluchátku zapraskal dozimetr. Hodnoty však byly nízké.

V temnotě jen občas zašustilo listí nebo praskla větvička. Kdyby je zaslechl nějaký domorodý lovec, mohl by se domnívat, že se nocí přesouvá smečka vlků. Kolem půlnoci je zdržela silueta obrněnce nehybně stojícího uprostřed lesa. Nějaký čas trvalo, než se ujistili, že se jedná o prastarý ruský tank – pozůstatek bojů ze čtyřicátých let. Zbyla z něj jen kostra a otvorem pro věž prorůstal strom. Je těžko uvěřitelné, že Rusové kdysi uměli vyrobit techniku, která dokázala vzdorovat té německé.

Po další hodině narazili na kupeckou stezku a zamířili na západ. Dvě hodiny před rozedněním ucítili ve vzduchu chlad stoupající z řeky Volchov. Zalehli na kraji lesa, odkud měli výhled na dřevěný most vedoucí do knížecího sídla Kiriši. Čekali na denní světlo, hlídku si vzal Abramow, ostatní se zakryli větvemi a odpočívali. Kowalski však nemohl usnout. Ráno půjde s kůží na trh a dnes

možná naposledy vidí hvězdy. V případě zasetí by musel chvíli vydržet, aby dal týmu čas. Doufal, že by to pro kamarády, které znal už od Argentiny, dokázal. Jenže čas se během mučení strašně vleče. Zažil to již během přijímače k SEALs...

Věčná škoda, že nemůže tátovi říct, co dělá. Určitě by na něj byl hrdý. Sám s Němci bojoval, když v devětatřicátém napadli Polsko. Pak utekl do Británie a bojoval tam. Když Británie padla a hrozilo, že ho Angličané vydají, uletěl ve Spitfireu nad Atlantik. Nouzově přistál na širém moři a doufal v záchranu. Kdyby ho tenkrát nevyzvedla obchodní loď nacpaná uprchlíky, Joe Kowalski by se nikdy nenarodil. Táta nikdy Rooseveltovi neodpusťtil, že nechal Evropu na holičkách...

Zatřásl s ním Defoe.

Tak přece jen na chvíli zabral. Oči ho řezaly, nad řekou se válely chuchvalce mlhy, které zakrývaly i strážní věž na mostě. Na druhém břehu se v šedém svítání rýsovaly betonové hradby tvrze.

Kowalski z batohu vybalil halenu, vyšívávanou vestu a široké kalhoty. Oblékl se a obul si ručně šité boty. Připadal si jako cestovatel v čase. Do pouzder v podpaží a na kotníku

strčil německé pistole Heckler & Koch, na opasek náhradní zásobníky a těžký váček s mincemi. Knížata za Zdí preferovala stříbro před papírovými markami. Sebral ze země vak a provaz si přetáhl přes hlavu, nakonec si narazil chlupatou kozáckou čepici, ve které se mu bude v poledne vařit mozek.

„Vypadáš jako zrasanej bohatýr,“ ušklíbl se Miller.

„Hodně štěstí,“ popřál mu Abramow, který převzal velení.

„Uvidíme se za tři dny,“ prohlásil bez zaváhání Kowalski a zamířil k mostu.

Mluvil perfektně rusky a vypadal jako obyčejný obchodník s lidmi. Kamufláž mu zatím vždy vyšla, neviděl důvod, proč by tentokrát měla selhat.

4

Alexandr ležel v trávě na kopci s rukama za hlavou. Měl zavřené oči a v ústech žmoulal stéblo. Přehrával si včerejší milování s Elenou. Některé detaily stále dokola. Střídal to s fantaziemi, ve kterých plánoval, co s ní bude provádět dnes večer. Obklopoval ho

chorál cvrčků prokládaný občasným zamečením kozy.

Byl šťastný.

Naprosto a dokonale!

Opřel se o lokty a podíval se na široký tok Volchova, od jehož hladiny se odráželo žhavé slunce. Bylo jasno a na obzoru se rýsovala linie samotné Zdi. Vypadala jako tenká nitka, a ne jako stavba, která přetíná kontinent. Vládci světa ji stavěli již třicet let a údajně ji ještě neměli dokončenou. Pro Alexe však byla v tuto chvíli nicotná. Hlavu měl plnou úplně jiných věcí. Pohledem zkontroloval kozy a opět si lehl.

Přes blankytné nebe se táhl bílý pruh, doprovázelo ho vzdálené, sotva slyšitelné dunění. Příčinou bylo letadlo – stroj, který dokázal létat neuvěřitelně rychle v nepředstavitelných výškách. Prý v nich cestují lidé. Znělo to dost fantasticky, ale máma mu vyprávěla, jak jednou – když ještě žila na západě – takovým letadlem letěla.

Denis zase jednou viděl vrtulník luftwaffe.

Za Zdí musí existovat úplně cizí, fascinující svět. Tady se ale o podobných věcech nemluvalo. Vrchnost neměla takové řeči ráda, poddaní museli zůstat poslušní a tupí jako ovce.

Kdyby rychtář věděl, že ho máma naučila číst a psát, a to nejen azbukou, ale i latinkou, zavřel by ji do klády.

Oba dva byli obtěžkáni i jinými tajemstvími. Při vzpomínce na to, jak se před Elenou předváděl, mu útroby opět sevřela ledová dlaň.

Víš, jaké jsou holky! Co když to vyžvaní?

Alex ten hlas vyplašeně zahnal. Čekal by ho církevní soud. Nikdy nezapomene na upalování jedné dívky ve vedlejší vesnici, kterému museli všichni přihlížet. Bylo mu šest let a máma ho varovala, že když se bude někde předvádět, skončí taky tak. Až do včerejška se tou radou řídil...

Švejk vyštěkl.

„Copak to tu máme?“

Alexandr hmátl po sekeře a prudce se posadil.

„Je sám, to bude snadná kořist.“

„Já ho podržím a ty ho svážeš!“

„Oběma vám nakopu prdel!“ zakřenil se Alex.

Denis udělal výpad, jako by na něj chtěl skočit. V půli pohybu se zastavil, i jemu bylo sedmnáct a podobné kočkování už mu v tohle věku připadalo nedůstojné. O tři roky mladší Ivan se však pokoušel Alexe povalit,

pro něj válení se v trávě ještě pod úroveň nebylo. Kolem se prohnala chlupatá hora jejich psa a vrhla se na Švejka. Oba ovčáci se po sobě divoce váleli a na oko po sobě chňapali. Obě stádečka koz se promíchala.

„No tak co?“ ptal se dychtivě Denis a usedl vedle Alexe.

„Přišla?“ vyzvídala Ivan s fascinovaně rozšířenými očima.

Alex se na tenhle okamžik těšil. Vychutnával si ho.

„Ano, vážení přátelé, přišla,“ hrdě se usmál a mezi rty opět zasunul stéblo.

Oba chlupci na něm viseli očima.

„No a? Bylo něco?“ nevydržel to Ivan.

Alex jen přikývl.

„To kecáš!“ zvolal Denis. „Píchali jste?!“

Alex opět klidně přikývl, jako by se jednalo o nějakou rutinu.

„Tak, kamaráde, koukej vyprávět! A se všemi detaily!“

* * *

Bylo po jedenácté večer. Alex ležel v posteli a zíral do tmy. Srdce mu bušilo a neustávající erekce byla až bolestivá. Zadržel dech

a zaposlouchal se. Z vedlejší světnice doléhalo mámino pravidelné oddechování. Počká ještě chvilku, nechtěl riskovat, že ji vzbudí.

Snažil se myslet na něco, co by ho prozatím zchladilo. Třeba na to, že ráno před pátou vstane, nakrmí drůbež a vepřika, přinese vodu ze studny, a v šest už bude u mistra tesaře Markova... Na konci léta bude vyučen a nastoupí na plný úvazek. Markov byl z jeho síly a vytrvalosti u vytržení. Alexe přitom ta práce k smrti nudila. S tesařinou to nemělo příliš společného, většinu času trávil v lese a kácel a řezal dřevo. Někdy, když už opravdu nemohl, podvědomě pomáhal sekeře silou vůle a pouze se topůrka držel. Jakmile si to však uvědomil a snažil se sekeru ovládnout vědomě, už to taková sláva nebyla.

Když byl sám a měl klid, dokázal zvednout i kámen velký jako pěst. Zkoušel i větší předměty, ale sotva s nimi pohnul. Samotný proces *uchopení* předmětu a jeho *zvednutí* ze země vyžadoval nesmírné úsilí. Jakmile však kamínek nebo klacík zbavil okovů gravitace, manipulace se stala mnohem snadnější. Připomínalo mu to splavování kmenů – manipulovat s kládami ve vodě bylo jednoduché, stačilo je do ní nějak dostat.

Malým kamínkům pak dokázal dát slušnou rychlost, již takhle poslal několik oblázků až na druhý břeh Volchova.

Jak to celé dělal, netušil. Někomu to vysvětlit by bylo stejně nemožné jako popsat slepci východ slunce nebo hluchému zpěv chóru. Cítil něco jako auru nebo energii, kterou všechny živé i neživé předměty vyzařovaly. Některé více, některé méně. Nevěděl, čím ji cítí, ani co je ta energie zač. Jako by měl neviditelná chapadla nebo další pár rukou, kterými ji dokáže uchopit. U živých bytostí byla ta energie silnější a jaksi *měkčí*. Samozřejmě ho lákalo hýbat i s nimi. Dokázal kdysi zvednout mravence nebo pavouka. Pak zvedl slepici a dopadlo to katastrofálně.

Bylo mu pět nebo šest let, přesto si tu příhodu pamatoval do nejmenšího detailu. Slípce se naježilo peří a vykulila oči, vznesla se pár centimetrů nad podlahu kurníku. Z řiti jí začala crčet krev. Potom i z očí a zobáčku. Hned ji vystrašeně položil, ale bylo pozdě. Slepice hrabala nohama a vydávala při tom příšerné kdákání. Za chvíli bylo po ní. Ubrečený Alex běžel za mámou, chtěl se přiznat, ale byl v takovém šoku, že ze sebe nedostal ani slovo. Slepice ležela v tratolišti krve, a dalo se těžko

poznat, co se vlastně stalo. Máma konstatovala, že ji má na svědomí zřejmě kuna. Vyděšený Alex jí to nevymlouval.

Když ji však později kuchala, zarazila se. „Vypadá to, že ta slepice má utrhané všechny orgány.“ Máma se na něj podezíravě podívala. „Asi nějaká mutace z ozáření...“

„Hm, asi jo,“ broukl Alex a snažil se tvářit nevinně. Dodnes má podezření, že ho tehdy prokoukla.

Dlouho ho pak trápily noční můry. Ne o opeřenci, ale o mámě. Původně totiž chtěl zvednout ji. Chtěl ji překvapit; chtěl, aby léta-la jako lesní víla a smála se u toho. V poslední chvíli se rozhodl, že to nejdříve vyzkouší na slepici...

Od té doby už s žádnými živými tvory nehýbal.

Zapomínáš na toho vlka...

Tu vzpomínku rychle zahnal. To je to poslední, na co chce teď myslet!

Opět se zaposlouchal. Máma pravidelně odchruchovala. Bývala na konci dne tak utahaná, že by ji pravděpodobně nevzbudil, ani kdyby tu tancoval v dřevákách. Přesto se co nejtišeji vymotal z moskytiéry, otevřel okenici a vylezl do noci.

Když kráčel po rychtářově pozemku, byla v něm malá dušička. Eleniny sestry zemřely na nádory a rodina si svou poslední dceru žárlivě střežila. Alex obcházel stodolu a modlil se, aby nenarazil na některého z jejích bratrů, nebo dokonce na rychtáře samotného. Vymlátili by z něj duši.

Za stodolou byla rozprostřená deka a na ní ležela Elena. Byla úplně nahá a její pokožka v měsíčním světle zářila jako stříbro.

„Kde jsi takovou dobu?“ zašeptala.

Alex ze sebe za chůze strhával oblečení.

„Už jsem tu, miláčku...“ šeptal naléhavě a zakopl o napůl stažené kalhoty.

Oba dusili výbuch smíchu.

Pak ho Elena políbila a Alex se ztratil ve vesmíru jejích vlasů.

5

Kníže Gerasim odjel na východ, aby zahnal nějaké nájezdníky. Kowalski musel čekat. Sedm dlouhých dní, sedm nocí přerývaného spánku. S Gerasimem už se párkrát setkal a doufal, že si u něj vybudoval důvěru. Nikdy si však nemohl být jist, zda ho starý

kníže neprokoukl a nerozhodl se ho prodat Němcům.

Kowalski byl celou dobu zalezlý v podkrovním pokojíku hostince. Nemohl jíst nic místního, proto si rozdělil tří denní zásoby na devět dní. Pokud se do té doby kníže neukáže, akci odpíská. Svůj tým informoval německým rádiem, nyní bezpečně uloženým za prknem obložení. Dny trávil u malého okna a pozoroval ulici. Vyhlížel podezřelá individua, která by se mohla v okolí pohybovat. Vyhlížel přerostlého Borise – pravou ruku knížete.

Za Zdí panovaly nepředstavitelné vzdálenosti, žádný div, že od jejich dobývání Němci upustili. Přesto se jim povedl zajímavý kousek – značnou část této obrovité země dokázali zamořit. Luftwaffe od konce čtyřicátých let systematicky ničila všechna větší města na druhé straně Zdi; vše, co jen trochu připomínalo průmysl. Používala také jaderné zbraně, později i chemické a biologické. Když už nemohl Hitler Rusko dobýt, chtěl ho alespoň vrátit do středověku. Někde byly hodnoty radioaktivity větší, jinde menší, podle toho, kam částice zavál vítr. Byly však v každém stéblu trávy, v plodech, stromech i živých bytostech.

Oproti všem očekáváním se však příroda měla čile k světu. Okamžitě zabrala všechna území, která jí člověk kdysi vyrval, a zbytky měst zmizely pod bujným porostem. Generace, které se v radioaktivní krajině narodily, mohly klidně konzumovat obilí a zeleninu s obsahem cesia 137, které by Kowalského do roka zabilo; nebo lovit zvěř se stronciem 90 v těle, které by mu za pár let způsobilo rakovinu.

Když před pár lety seskočil do východního prostoru poprvé, celý podnik mu připadal naprosto šílený. Pod identitou otrokáře z východu měl pátrat po takzvaných *extrémně nadaných jedincích*.

Báchorkám o mutantech ve Spojených státech dlouho nikdo nevěřil. Jen občas probleskl nějaký článek v bulváru. Vše se změnilo, když amerického velvyslance v Helsinkách kontaktoval uprchlý ruský telepat. A to tak, že mu promlouval přímo v hlavě.

Malé skupinky speciálních týmů v té době už na východě operovaly. Původně pátraly po rozsáhlých polích máku. Říše ho vykupovala a vyráběla z něj heroin, který pašovala do Států. Místo polí s makovicemi začali operátoři hledat nadané jedince.

Kowalski se vydával za majitele kazašského cirkusu a toto byla již jeho devátá mise. Od místních vládců během těch let vykoupil pět telepatů. Zda byli něco platní, se nikdy nedozvěděl; když je předal, jeho práce končila. Probíhala však šuškanda, že jeden z týmů vykoupil matematického génia, který postavil dosavadní lidské znalosti na hlavu. Každopádně nějaký úspěch to mít muselo, to by ho sem neposílali stále dokola.

Četl, že se tomu říká Hormetický efekt – příznivé působení škodlivých látek dlouhodobě aplikovaných v malých dávkách. Způsoboval růst a nové mutace. A to nejen mentální, ale i fyzické. Loni v létě Kowalski viděl mršinu obrovitého losa, který se svými monstrózními parohy zaklínil mezi stromy a už se nedokázal vymotat.

Podobnou hříčkou byl i Boris.

Na prašné ulici lemované dřevěnými fasádami právě zahlédl jeho ramenatou siluetu. Stopadesátakilový obr kráčel středem ulice a chodci a povozy mu uhýbali z cesty. Kowalski se stáhl víc do stínu, v tom samém okamžiku se zvedla Borisova lysá hlava. Zadíval se přímo do jeho okna. Okamžik nato zašel do hostince.

Kowalski vytáhl z pouzdra hecklera a posadil se do křesla naproti dveřím. Ruku s pistolí nechal v kapse. Borisovy těžké kroky duněly na schodišti. Nenamáhal se s klepáním, a když vcházel, musel se sehnout.

„Borisi,“ usmál se Kowalski, „rád tě vidím.“

„Jeho blahorodí se vrací.“ Borisův hlas zněl, jako by vycházel z dubového sudu. „Jdeme!“

Obr se opět sehnul, aby prolezl dveřmi, a už dusal po schodech.

Ten chlap nikdy neměl vychování, posteskl si v duchu Kowalski.

6

Starým severským lesem se rozléhaly rány seker jako ťukání obřích datlů.

Alexandr rozšiřoval klín v mohutném kmenu starého smrku. Pracoval polonahý, stružky potu mu stékaly podél páteře a zatékaly za kalhoty. Na zpocený obličej dorážely mušky a do nohou ho štípali komáři. Věncem bylin kolem krku v červnovém horku usychal a pomalu přestával účinkovat.

Ostrí se zaseklo příliš hluboko a strom odmítal sekeru vydat. Alexandr marně cloumal

topůrkem. Otřel si obličej a narovnal se. Ne-návistně se zadíval na trčící sekeru. Rozhlédl se – byl sám. Opět se zadíval na ostří zabořené do dřeva.

Zhluboka se nadechl a zklidnil dech. Veškeré vnímání upínal na kov uvězněný ve šťavnatém dřevě. Představoval si, jak je sekera studená a hladká...

Představil si, že má ještě jeden pár rukou. V duchu viděl, jak jimi hladí topůrko, jak se kolem něj obemykají imaginární prsty. Té-měř cítil hladké ohmatané dřevo. Už ne-vnímal dopadání seker, které se k němu neslo ze všech stran. Nevnímal ani bodavý hmyz.

Imaginární svaly se napnuly; soustředil se, až se mu úsilím roztrásla šíje.

Sekera se maličko pohnula.

„Na co čumíš, Neumanne?“

Alex sebou trhnul leknutím. Za ním stál Markov.

„Čekáš, že ta sekera sama vyskočí?“

„Ne, pane, zasekla se.“

„To vidím! Tak ji, kurva, vyndej! Pro dnešek končíme. A pohni! Dnes Malinovkou projíždí kníže, nechci se kvůli tobě dostat do maléru.“

Alex popadl topůrko do svých skutečných rukou a začal jím cloumat. V ústech cítil kovovou pachůť jako pokaždé, když se pokoušel použít své schopnosti.

* * *

Bylo devět hodin večer, ale nízké slunce stále páliło. Na rynku uprostřed Malinovky stály dvě stovky poddaných s tributů u nohou. Mezi nimi i Alexandr s mámou. Dnes se vyplatí z ročních daní. Pomohl jí přitáhnout na kárce košíky zeleniny a brambor i čuníka zavřeného v kleci, kterého celý rok krmili jen pro dnešní den. Tento rok přišly daně o měsíc dřívě. Kníže se vracel z války s východním sousedem a vybíral je ve vesnicích, jimiž projížděl.

Rychtář stál v popředí a udržoval si odstup od obyčejných rolníků. Elena stála krok za ním. Měla na sobě tradiční sarafán a pod ním prostou bílou halenu, zpod vyšíváného šátku vykukoval silný cop.

Cudný sarafán z ní dělal beztvarou kuželku, měla působit jako pravá ruská panna, přesto při pohledu na ni ucítil nával chtíce. Už je to tři týdny, kdy mu otevřela bránu nebeskou, ale on se jí stále nedokázal

nabažit. Spíše naopak – toužil po ní pořád víc. Oči cudně klopila k zemi a ani jednou se nepodívala jeho směrem. Alex to chápal, nikdo se jejich tajemství nesmí dozvědět, přesto ho to trochu štvalo.

Mrak prachu se pomalu blížil.

„Už jedou!“ zašeptal Denis.

Když mu loni zemřel otec, stal se hlavou rodiny. U nohou měl vlastní tribut.

Dav se nervózně zavlnil. Elena si již po několikáté uhladila sarafán a ujistila se, že nemá čelenku nakřivo.

„Schovej se za mě a moc nevyčuhuj,“ řekla tiše máma.

Alex na Denise udělal obličej, přesto poslechl a o krok ustoupil. Máma byla hrůzou bez sebe, že si ho vojáci odvedou.

A on by přitom vůbec nebyl proti. Chápal, že by to tu bez něj měla těžší, a nechtěl ji opouštět, ale přece v téhle vesnici neshnije do stáří! Měl v plánu poznat svět.

Novou komplikací se však stala Elena – byl v tom až po uši. Nijak nepomáhalo vědomí, že rychtář mu ji stejně nedá; nebo že podobných holek jsou v celé Rusi tisíce...

Na náměstíčko přiklusali jezdci, ani nepomalili a hnali se dál. U pasu měli šavle

a v sedlovém pouzdře pušky, křížem přes hrudník nábojové pásy.

„Jízdní průzkumníci!“ vydechl nadšeně Denis.

Ani on neměl v plánu do smrti okopávat brambory na pronajatém políčku a doufat, že vypěstuje aspoň tolik, aby mohl zaplatit daně. Oba si už od dětství malovali, že se dají do knížecí armády a zažijí nespočetná dobrodružství. Alex si uvědomoval, že služba by byla plná buzerace, odříkání a bolesti, ale romantická vize válečníka, na kterého se všichni dívají s respektem, tyto obavy hravě zaháněla.

Na rynek se přivlekli první zaprášení pěšáci. Na povel velitelů zastavili a po útvarech se vydávali ke studni. Znavení muži chlemtali rovnou ze džberu. Ti, kteří zahnali žízeň, se opět s odevzdaným výrazem vydávali na cestu. Říká se, že kníže Gerasim je nej-mocnějším mužem severozápadu. Jeho panství se rozkládá od Mrtvé země u velké Zdi až pět set kilometrů na východ k řece Oněze, od Ladožského jezera na severu až k dvěma stům kilometrů vzdálenému jezeru Ilmeň na jihu. Kníže je považován za spojence Říše, jejíž Vůdce mu dokonce poslal medaili.

„Vychlastají nám všechnu vodu,“ zavrčela máma.

Malinovkou procházela nekonečná řada mužů. Na zádech měli pušky s bodáky. Přestože vypadali k smrti vyčerpaní, pokřikovali obhroublé poznámky na kolemstojící ženy a bavili se rozpaky jejich manželů. Na rynek vjeli další jezdcí.

„To je garda!“ informoval své okolí Denis.

Elitní vojáci měli kromě pušek také pistole, vlály za nimi pláště s vyšitou dvouhlavou orlicí a svému okolí věnovali pyšné pohledy. Respekt, jaký vyzařovala jejich přítomnost, Alexovi imponoval. Utvořili kolem studny kruh. Blížilo se vrčení. Na náves konečně dorazil knížecí kočár. Střecha byla stažená a kníže se rozvaloval na zadním sedadle.

Kočár se pohyboval sám, bez tažných koní. V davu to zahučelo.

„To je úžasný!“ zašeptal vykulený Denis.

„Je to jenom staričkový mercedes,“ usadila ho máma.

Všichni poddaní poslušně sklonili hlavy, Alex se přesto snažil dění po očku sledovat.

Mercedesu v ústrety vyrazil Boris na obrovitém koni.

Vůz zastavil a rychtář s rodinou v patách se k němu plížil jako pes. Na prsou nervózně žmoulal čepici, Elena nesla v natažených rukách podnos s chlebem, uzeninou a džbánem vody. Její otec něco říkal, ale kníže ho odehnal jako otravný hmyz. Ukazováčkem si přivolal Elenu.

Alexovi se to vůbec nelíbilo.

Kníže něco řekl a Elena se rozchichotala.

Zamračený Alex zvedl hlavu.

Další její smích rozléhající se rynkem. *Co může ten dědek říkat utipného?*

Jeden gardista si vykukujícího mladíka všiml a mlaskl na svého koně. Alex ho nevnímal. Viděl pouze knížete, který držel Elenu pod bradou. Dívka se usmívala a mrkala jako panenka.

Dav se před gardistovým koněm rozestupoval.

Kníže zavolal na rychtáře, který se mohl přetrhnout, když klusal ke kočáru. Muži si vyměnili pár slov a oba pokukovali po Eleně...

„Hej, ty! Hlavu dolů!“ zavrčel z výšky gardista.

Klára se po Alexovi vyplašeně ohlédla, ale ten civěl na otevírající se dveře kočáru, na Elenu usedající na zadní sedadlo. Její

otec žmoulal váček s mincemi a ukláněl se až k zemi.

„Neslyšel jsi?“

„Alexi!“ sykla Klára.

Proč s ním ta mrcha koketuje? Kam ji odváží?

Gardista popohnal koně. Jeho mohutný hrudník strčil do Kláry, až zavravorala.

Kočár zavrčel a z trubky na zádi se vyvalil dým. Když se s cuknutím rozjel, Elena se tomu zasmála. Kníže ji se spokojeným výrazem objal kolem ramen...

Klára trhla Alexovým rukávem: „Skloň hlavu!“

S nasupeným výrazem ji poslechl.

„Příště si ho lépe ohlídej, matko,“ houkl unaveně gardista. „Dnes má štěstí, zabíjení už mám po krk.“ Zatáhl za otěže a kůň frkl Kláře do tváře.

7

Klára seděla před chalupou a pokuřovala z dýmky. Ze silného tabáku se jí příjemně motala hlava, dým navíc spolehlivě zaháněl komáry. Hrůzy se však stále nemohla zbavit.

Uvědomuje si ten pitomec, že by ho mohl rychtář zbičovat? Nebo ho nechat odvést do armády a poslat někam k východní hranici?

Doufala, že důvod Alexova podezřelého chování posledních týdnů nadobro odcestoval za svým pochybným štěstím do knížecího sídla.

Zpoza chalupy se ozývalo štípání dřeva. Alex byl jako stroj živený vztekem.

Prastarý otlučený budík, který si před tolika lety přivezla z Hitlerburgu, ukazoval půl jedenácté. Slunce konečně zapadalo a roztrhané cáry mraků získaly barvu krve. Měla by Alexe okřiknout, aby se šel umýt a najíst, dřeva už mají na dvě zimy dopředu, ale bylo lepší, když si frustraci vybíjel na dřevě, než kdyby ji v sobě dusil. Navíc podle západních měřítek bude příští rok plnoletý, tak snad pozná, jestli má hlad...

Kdepak! Zůstane věčným dítětem jako jeho táta.

A ona o něj bude mít navěky strach. To, že roste a sílí, na tom nic nezmění. Na rynku se bála, že ji ten paličák neposlechne a neskloní hlavu; že snad na tu holku něco zakřičí. Vždyť ho ten gardista mohl zabít a nikdo by neřekl ani slovo! Ještě teď ji

na hrudníku pobolívalo, jak se jí z toho rozbušilo srdce.

Uvědomovala si, že se jednou Alex vypraví do světa. Nebude schopná mu v tom zabránit. A ani nechce, tady ho čekala jen otročina. Ještě je však příliš brzo.

Když ji do Malinovky před sedmnácti lety přivezl koňský povoz, měla pouze uzlíček osobních věcí, v kapse pár set marek a plačící miminko v náručí. Byla zoufalá. Ztracená duše uprostřed cizího, zaostalého světa.

Měla kontakt na jakéhosi Mikaela – urostlého dřevorubce s jizvou přes celý obličej. Souhlasil, že se jí ujme, a nastěhoval ji k sobě. Na oplátku vyžadoval pravidelný sex.

Prvních pár měsíců si Klára připadala jako chodící mrtvola. Osud přijímala apaticky a bez emocí, jako by v ní něco vyhořelo a spálilo všechny city. Pouze voňavý drobeček Alexandr ji udržoval při životě. Jen díky němu se dokázala vůbec pohybovat a vykonávat domácí práce, starat se o políčko a o mužovy potřeby.

Mikael byl stejně jako ona vyhnanec. Před lety musel před policií utéct za Zed'. Když se napil samohonky, bývalo bezpečnější vyklidit scénu, jinak to však nebyl špatný chlap.

Zacházel s ní, jako muži v Rusi zacházejí se ženami – jako se psem, který je sice užitečný a majitel ho má rád, ale víc než pes z něj nikdy nebude. O rok později jí nabídl manželství. Klára souhlasila, obřad se konal v dřevěném kostelíku na kopci. Pár měsíců nato se nechal najmout na válečnou výpravu, ze které se nikdy nevrátil.

Klára opět osaměla a s pomocí říšských marek, které před Mikaelem celou tu dobu schovávala, si pronajala novou půdu, postavila malé hospodářství na nohy a úspěšně odmítala další nabídky k sňatku. Lidé (zejména ženy) se na ni dívali skrz prsty, protože svobodná matka byla v hluboce věřící společnosti neobvyklý úkaz, ale nakonec ji vesnice akceptovala.

Na vlastní kůži poznala, jak vypadá konec jednoho národa. Čechy se staly mlhavou minulostí, o níž si někdy nebyla úplně jistá, jestli se jí nezdála. Alexandrův otec zůstal v jejím srdci jako bolestná vzpomínka... Přesto bývaly chvíle, kdy se cítila téměř šťastná.

V Rusku se upnula k výchově syna. Naučila ho číst, psát a počítat. Vyprávěla mu o světě na druhé straně Zdi tak, jak si ho pamatovala. Vyprávěla mu o kontinentech a cizích

zemích. O historii světa i o válce. Když byl ještě malý, doufala, že mu vzdělání bude k užitku. Že by se třeba mohl stát písařem nebo účetním, a vyhnout se manuální dřině. Během let však vystřízlivěla. I když Alex svými znalostmi strčí zdejší, většinou negramotnou populaci do kapsy, zůstane navždy poddaným vrchnosti. Tedy polovičním otrokem. Kariéru může udělat možná jen v armádě. Ale tam ho Klára dobrovolně nikdy nepustí. Dnešní kolonu uzavíraly vozy naložené raněnými. Muži s krvavými obvazy, které obklopoval pach krve a mračna much. Bylo jich znepokojivě mnoho. Pokud takhle vypadalo vítězství, nechtěla vědět, jak vypadá porážka.

„Co máme k večeři?“ zabručel Alex a vytrhl ji z myšlenek. Posadil se vedle ní na lavičku. Byl zpocený a zhluboka oddychoval. Vypadá to, že ho únava nakonec dostala.

Klára ho pohladila po zátylku. „Je všechno v pořádku?“

„Co asi myslíš, mami?“ opáčil smutně.

„Myslím, že není. Ale časem bude. Věř mi, něco o tom vím.“

Zkroušeně si povzdechl.

„Udělal jsem králíka, ale ať zbude ještě na zítřek...“

„Jsi si jistá, že to byl králík?“

„Běž, ty kecko,“ poplácala ho po stehně.

Alex se s povzdechem zvedl. Klára ho chytila za ruku a naléhavě ji žmoulala.

„Neuděláš žádnou blbost, vid’?“

Neměla na mysli nic konkrétního, ale, páni, těch možností bylo! Jeho vzteklou hrdou povahou počínaje a paranormálními schopnostmi konče.

„Neboj, mami. Ta čubka mi za to nestojí,“ pokusil se o úsměv, ale do očí se mu hrnuly slzy. Klára ho pustila, nechtěla ho uvádět do rozpaků.

Alexandr sundal z háku petrolejku a zapálil ji.

Je to hodný kluk, usmála se v duchu.

Hodný, ale trochu nevyzpytatelný. Sama netušila, jak jsou jeho schopnosti silné. Od toho incidentu s vlkem se nijak neprojevovaly. Doufala, že by mohly s pubertou zmizet.

Začaly se objevovat už v jeho batolecím věku. Občas kolem něj věci jen tak poletovaly. Naštěstí se jí to vždy podařilo před Mikaelem utajit. Když dvouletý Alex poprvé použil telekinezi naprosto vědomě, byl už Mikael v pánu. Ten večer ho Klára nutila sníst

kaši. S pevně semknutými rty rezolutně kroutil hlavou. Když už toho měl dost, talíř s kaší odlétl ze stolu a rozprskl se o zed'. Kláru to tenkrát vyděsilo k smrti.

Alexandr byl opravdu hodné děťátko, ale když ho něco výjimečně rozčílilo, přestal se kontrolovat a své síle dal volný průchod.

Asi o rok později Klára zalévala zahradu a Alexe nechala samotného doma. Z chalupy se ozvaly rány. Zahodila konev a v běhu rozrazila dveře. Světnice vypadala, jako by se jí prohnala vichřice – nádobí bylo rozházené po zemi, židle převržené. Zakaboněný Alex seděl v rohu.

Klekla si k němu a jemně se ho zeptala, jestli to udělal on.

„Ztratil sem koníka,“ zněla jeho odpověď.

Vyřezávaného koně od Mikaela (vyřezávat vojáčky a zvířátka mu skutečně šlo) našli pod postelí. Tehdy poprvé poprosila Alexe, aby svoje schopnosti nepoužíval.

„Proč?“ ptal se nechápavě.

„Protože to umíš jenom ty, ostatní lidi by to mohlo vystrašit.“

Alexandr jí to neochotně slíbil.

Držela chlapce mimo kolektiv ostatních dětí, jak nejdéle dokázala. Když se konečně

začal kamarádit s kluky z vesnice, každý večer trnula, že se přiřítí některý z rodičů ve společnosti faráře a začnou Alexandra obviňovat z čarodějnictví.

Pak přišla ta vlna církevních procesů a upalovalo se i na Gerasimově panství. Všichni museli přihlížet. Alex měl z té hrůzné podívané ještě několik měsíců noční můry a nakrátko se mu vrátilo pomočování. Zdálo se však, že ho to vyděsilo natolik, aby svoje schopnosti zamkl kamsi hluboko.

O pár let později našli vesničané toho vlka.

Byl roztržený vedví, na větvích visela jeho střeva, utrženou spodní čelist našli až o sto metrů dál. Vesnicí se šířily divoké hypotézy o vlkodlacích a čarodějnických sabatech. Klára však věděla své. Vlka našli stejného dne, kdy zmizela jejich fenka Zlatka.

Nejvíc ji vyděsila brutalita toho činu.

Vyděsila i Alexandra. Pokaždé když chtěla na to téma zavést hovor, téměř se rozplakal. Nakonec se jí svěřil, že si pamatuje pouze Zlatku, nad níž stál vlk.

Dál už nic...

A Kláru od té doby neustále děsila otázka: co když ho jednou takhle rozzuří člověk?

8

Kowalski seděl proti mužikovi, kterému nervózně tikalo pravé oko. Podle prováděného testu nijak zvlášť nadaný nebyl. Rozhodně ne tak, jak mu sliboval Gerasim.

„Na jakou barvu myslím?“ zeptal se Kowalski s pohledem na modrou kartu obrácenou k muži rubem. „Jakou barvu držím?“

Mužik se soustředěním mračil, pravé oko vytukávalo morseovku.

„Zelenou!“

Kowalski beze slova kartu položil, udělal si poznámku a zvedl další. Na bílém pozadí byla černá silueta krávy.

„Na jaké zvíře myslím? Jaké držím v ruce?“
Chvilka napětí...

„Prase!“

Rusova úspěšnost právě klesla pod padesát procent. Pokračovat nemělo smysl. Kowalski naskládal karty zpět do obálky.

„Uspěl jsem?“ chtěl vědět rolník.

„Ne,“ zavrtěl hlavou Kowalski. Nechtěl mu dávat plané naděje, že se vymaní z dřiny na poli.

„Spokojenost?“ usmíval se ve vedlejším pokoji kníže Gerasim.

„Nikoli, pane.“

Už je tu o pět dní déle, než původně zamýšlel, je hladový a plný štípanců od štěnic. A všechno naprosto zbytečně. Loni mu Gerasim sliboval úžasného telepata a další zázraky přírody, ale vytasil se s ubohou sbírkou zrůdiček.

„Naše dohoda padá,“ prohlásil Kowalski.

„A co zboží?“ vyjevil se starý kníže.

„To, co jsem dnes přinesl, je samozřejmě dar.“

„To mi vydrží dva dny!“

„Žádné další zboží nebude, pane. Při vší úctě, nemáš nic, co bys mi za něj nabídl.“

Boris se zamračil, ale Kowalski nehodlal ustupovat. Jakmile jednou ukáže slabost, všechen kvalitní materiál získá německá konkurence.

„Ale ten chlap je telepat! Sám jsem ho zkoušel!“

„Ano, jisté schopnosti má, ale pro můj cirкус je nepoužitelný.“

„Mám tu ještě jednoho,“ zkoušel ho zadržet kníže. Hlas se mu třásl jako každému fetišákovvi, který škemrá o dávku.

„Už jsem říkal, že nemám zájem o fyzické anomálie,“ připomněl Kowalski.

Dnes už viděl lidského pavouka s několika neidentifikovatelnými údy, dítě bez končetin, které se plazilo jako housenka a ženu s dalším párem zakalených očí na tvářích. A přitom tomu idiotovi zdůrazňoval, že ho zajímají jen psychické schopnosti! Chtěl být co nejrychleji odsud.

„Stavím se opět příští rok na jaře. Snad budete mít skutečně nadaného jedince...“

„Ale vždyť ho mám!“ vykřikl Gerasim. „Jen jsem se o něm dozvěděl až dnes. Zítra ti ho předvedu. Je něco zvláštního, uvidíš!“

Gerasim vládl jednomu z mnoha loutkových knížecí. Musel podél Zdi udržovat liduprázdné pásmo široké padesát kilometrů a za odměnu dostával staré pušky a pistole z přebytků wehrmachtu, ojetý mercedes nebo generátor elektrické energie pro svůj palác. Kníže tak zůstával vděčný a závislý zároveň – na dodávkách nábojů, oleje nebo benzinu. Věřit se mu nedalo, aby získal knížecí stolec, musel zavraždit vlastního bratra. Přesto si jako každý gangster rád přivydělal.

Kowalski zaváhal. Nejvíc ho znervózňoval fakt, že pouhých třicet kilometrů odsud se nachází základna speciálních jednotek Brandenburg.